

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 549/2015
23.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.М., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца осуђеног, адв. Б.Ц., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу К бр. 17/14 од 12.05.2014. године и Апелационог суда у Нишу 7Кж1 бр. 783/14 од 20.03.2015. године, у седници већа одржаној дана 23.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.М., адв. Б.Ц., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу К бр. 17/14 од 12.05.2014. године и Апелационог суда у Нишу 7Кж1 бр. 783/14 од 20.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу К бр. 17/14 од 12.05.2014. године окривљени А.М. оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од три године и три месеца у коју му је урачунато време проведено у притвору од 16.05.2012. до 08.06.2012. године. Истом пресудом окривљеном је на основу одредбе члана 86. и члана 297. став 5. КЗ изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од три године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, при чему се време проведено у затвору неће урачунати у време трајања те мере, али ће се у изречену меру безбедности урачунати време за које је возачка дозвола привремено одузета од оптуженог по решењу Вишег суда у Лесковцу Кв бр. 125/12 од 08.06.2012. године, а која мера може трајати најдуже до правноснажности пресуде. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка у износу од 154.571,80 динара и паушала у износу од 15.000,00 динара као и да оштећеном на име трошкова кривичног поступка плати износ од 228.000,00

динара а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. Оштећени је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Ставом 2 исте пресуде према окривљеном је на основу члана 422. став 1. тачка 1) ЗКП одбијена оптужба да је учинио кривично дело непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 3. КЗ.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 7Кж1 бр. 783/14 од 20.03.2015. године делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног а првостепена пресуда у ставу I изреке преиначена и окривљени осуђен за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од три године у коју му се урачунава и време проведено у притвору од 16.05.2012. до 08.06.2012. године. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 60.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

У осталом делу у односу на став I изреке пресуде, жалба браниоца је одбијена а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена док је став II остао неизмењен.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног А.М., адв. Б.Ц., због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП-а, с`предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји, укине првостепену пресуду и предмет врати суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је, након што је примерак захтева за заштиту законитости доставио Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП, одржао седницу већа, у смислу члана 486. став 1. и 487. став 1. Законика о кривичном поступку, у којој је размотрио списе предмета са поднетим захтевом за заштиту законитости, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.М., адв. Б.Ц., је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 43/13) прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП-а).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради већ и указивања на то у чему се она састоји.

У конкретном случају бранилац окривљеног А.М., адв. Б.Ц. у захтеву као разлог подношења само формално означава повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП-а, због које је подношење захтева дозвољено, при чему не опредељује у чему се ова повреда састоји, а суштински у образложењу захтева, као разлог његовог подношења наводи, да је чињенично стање у побијаној пресуди погрешно и непотпуно утврђено, да налаз и мишљење вештака саобраћајне струке као и вештачење вештака неуропсихијатра нису дали одговоре на кључна питања везана за спорну саобраћајну незгоду и иста су заснована на бројним грешкама гледано са стручног аспекта, односно нису дали одговоре на питање да ли је окривљени без обзира на непостојање знака имајући у виду саобраћајне услове, могао да види да наилази на раскрсницу и да ли је морао да зна да наилази на раскрсницу. Такође истиче да вештак у свом налазу не даје прецизан одговор на питање на основу одбачаја ког дела бицикла је вршен обрачун брзине кретања, с`обзиром на чињеницу да је бицикл приликом удара одвојен на предњи и задњи део. Посебно истиче да вештак део налаза заснива на исказима сведока који су по ставу браниоца нелогични, неуверљиви и у доброј мери противречни, посебно исказ сведока Д.К., коме суд поклања веру, а који се није могао изјаснити да ли је оштећени возио или гурао бицикл али ипак тврди да се оштећени кретао наводно поред саме ивице коловоза, што не представља разлог због којег је у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу а због повреде закона.

Имајући у виду да је у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено, а суштински се указује на недозвољене разлоге - чињенично стање и оцена доказа, за подношење захтева, то је Врховни касациони суд исти на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП-а, одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић,с.р.**